

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta, ve věci

žalobce: **Mgr. B. M.**, narozen X
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2016, č. j. KUKHK-27616/DS/2016/Er

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 9. 6. 2016, sp. zn.: 2015/4642/SPR-SR SCHZ, č. j.: 68237/2016, kterým tento prvoinstanční správní orgán uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „silniční zákon“), a uložil mu za to pokutu ve

výši 1.500,-Kč. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit porušením ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona, neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Konkrétně tím, že dne 20. 1. 2015, ve 13:08 hod., v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Trutnov, na silnici I. třídy č. 14, v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012 naměřena rychlost jízdy 63 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h rychlost jízdy 60 km/h. Tímto svým jednáním měl porušit ustanovení § 4 písm. c) silničního zákona a dopustit se tak jednání, které naplňuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce považoval žalované rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu Městského úřadu Trutnov (dále jen „správní orgán“), za nezákonné a nepřezkoumatelné z celé řady důvodů. Jejich základní nedostatek spatřoval v „*nesplnění a neprokázání splnění podmínek pro vznik odpovědnosti za správní delikt*“ dle ust. § 125f odst. 4 silničního zákona. Podle něho totiž „Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a
 - a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo
 - b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
3. Správní orgány zúčastněné na řízení považují podmínku naplnění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku za splněnou, neboť se „*nepodařilo doručit písemnost osobě, kterou Žalobce identifikoval jako řidiče předmětného vozidla*“, a jak oba správní orgány uvádí, není jim tato osoba známa. Jejich závěry však považuje žalobce za liché a nemající žádnou oporu nejen ve správním spisu, ale ani v právních předpisech upravujících danou problematiku. Podle žalobce je totiž osoba řidiče známa, protože „*Žalobce tuto osobu ztotožnil, a to všemi osobními údaji, které jsou nezbytné pro její identifikaci a odlišení od osob ostatních. Žalobce řádně splnil svou zákonnou povinnost vědět, kdo je řidičem daného vozidla dle § 10 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. a současně splnil svou zákonnou povinnost sdělit MUT údaje o této osobě, které jí ztotožňují.*“ Závěr, že správními orgány není osoba známa, je tedy zjevně nepravdivá. A žalobce pokračoval s tím, že: „*Jak se z výše uvedeného ustanovení zákona podává, správní úřad je oprávněn zahájit řízení proti provozovateli pro správní delikt, pokud učinil kroky nezbytné ke zjištění totožnosti řidiče (dotázal se provozovatele), ale údaje o této osobě nezjistil (provozovatel mu je nesdělil). To však v daném případě vůbec nebylo splněno. Provozovatel údaje o řidiči poskytnul, takže MUT v dikci zákona „zjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě“. Těmito skutečnostmi je informace provozovatele o tom, kdo řídil. Jakmile správní orgán má*

informace o tom, kdo řídil, má k dispozici skutečnosti, které odůvodňují zahájení řízení proti této osobě a již nemůže zahájit řízení o správním deliktu proti provozovateli.“

4. Žalobce dodal, že nebylo jeho povinností zajistit součinnost řidiče při projednání přestupku, nehledě na to, že pro to nemá, na rozdíl od správního orgánu, ani žádné právní nebo jiné nástroje. Správní orgán však rezignoval na plnění svých oprávnění, kdy místo toho, aby využil maximum možných kroků k tomu, aby zajistil přítomnost řidiče v řízení o přestupku, automaticky k věci přistoupil, jako kdyby osoba řidiče nebyla známá, a to jen proto, že se nedaří doručovat předvolání. V obdobných věcech ale v rámci České republiky úřady běžně rozhodují v nepřítomnosti přestupce (když si nepřebírá zásilky) nebo určují dané osobě opatrovníka pro řízení, pokud je doručování spojeno s velkými obtížemi, ale rozhodně se nespokojí jen s jedním obesláním jako v tomto případě. I kdyby se přitom identifikovaný řidič a přestupce v dané věci bránil obstrukcemi provedení řízení o přestupku, nelze takovou skutečnost považovat za naplnění podmínky pro vznik odpovědnosti provozovatele za správní delikt. Povinností provozovatele vozidla je identifikovat řidiče, což žalobce učinil, a proto označil svůj postih za správní delikt za protizákonný.
5. Žalobce rovněž odmítl, že by bylo možno s jeho identifikací řidiče spojovat nějakou obstrukční taktiku, když ten mu poskytoval konkrétní řemeslnické služby, a to i v minulosti, nehledě na to, že není nic neobvyklého, že na území České republiky poskytují tyto služby osoby se státní příslušností Ukrajiny. Skutečnost, že cizinecká policie nepotvrdila, že by označený řidič žádal v České republice o povolení k pobytu, nic neprokazuje a nijak nepodporuje závěr o „nedohledatelnosti“ dané osoby. Tyto skutečnosti jsou naprosto nesouvisející a nevypovídají nic o tom, zda se daná osoba na území České republiky vyskytovala nebo ne a vozidlo v daném okamžiku řídila. Stejně tak nerelevantní pro vznik odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je to, jestli současná bezpečnostní situace na Ukrajině dovoluje nebo nedovoluje doručovat dokumenty na adresu řidiče. To je starost, odpovědnost a kompetence úřadů, aby si přítomnost konkrétních osob v řízení zajistily a ne odpovědnost provozovatele vozidla. Pokud se úřadu nedaří doručovat, musí to zkusit znovu nebo se musí pokusit zajistit přítomnost přestupce jiným způsobem a pokud se mu to nepodaří v prekluzivní lhůtě, tak odpovědnost přestupce prostě zanikne. Je zcela nepřipustné přesouvat tyto „problémy“ úřadu na bedra provozovatele a budovat na nich jeho odpovědnost za správní delikt. Provozovatel není v žádném ohledu odpovědný za to, jestli se taková písemnost doručí, jestli bude v případě doručování přestupce součinný, jestli se dostaví na nařízené jednání atd. Podle žalobce tak správní orgány neučinily potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku, a proto správní řízení o správním deliktu žalobce nemělo být vůbec vedeno.
6. Žalobce dále namítl, že rozhodnutí ve věci trpí *„úplnou absencí prokazování podmínek dle § 125 f, odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb.“*. Dle tohoto ustanovení je totiž provozovatel vozidla mimo jiné odpovědný pouze za následujících podmínek:
 - a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,
 - b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a

c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

7. Z rozhodnutí není vůbec zřejmé, jak byly tyto skutečnosti zjišťovány a ověřovány, tedy předně, že bylo užito v přezkoumávané věci automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Podle žalobce tak nelze zjistit nebo přezkoumat, jaká je přesná povaha daného zařízení, vztah obsluhy tohoto zařízení k samotnému zařízení a jak dané řízení přesně funguje, v kontextu jeho bezobslužnosti. Rovněž z těchto důvodů má žalobce rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Správní orgány nezkoumaly ani další obligatorní podmínku vzniku odpovědnosti provozovatele za správní delikt, a to, zda přestupek neměl za následek dopravní nehodu. Jaké důkazy v tomto směru byly prověřovány, jací svědci vyslechnuti, to není z rozhodnutí zřejmé, ačkoliv splnění této podmínky nemohou úřady předpokládat, ale musí ji prokazovat. Nelze tak přezkoumat závěry žalovaného a správního orgánu ani v této otázce, protože rozhodnutí neobsahuje jedinou skutečnost, na základě které by bylo možno přezkoumat, jak dospěli k závěru, že dané porušení za následek nehodu nemělo. Pokud tuto skutečnost pouze předpokládali, ale nijak ji neověřovali, jedná se o spekulaci, která implikuje nedostatečně zjištěný skutkový stav této věci. I z tohoto důvodu má žalobce rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
 8. Žalobce dále vytýkal správnímu orgánu, že neměl snahu dostát své povinnosti řádně se vypořádat s důkazním břemenem, když výzva adresovaná řidiči vozidla nebyla sepsaná v jeho rodném jazyce a ani v jazyce mu nejbližším, kterému by mohl rozumět, neboť byla sepsána v anglickém jazyce. I v případě převzetí výzvy by tak řidič neměl možnost adekvátně reagovat, protože anglicky neumí, jeho rodným jazykem je ukrajinština a nejbližším jazykem pro drtivou většinu Ukrajinců není angličtina, ale ruština. Žalobce dále zpochybňoval zaslání výzvy označenému řidiči, když uvedl následující:
 9. *„pokud byla skutečně výzva řidiči odeslána (vzhledem k tomu, že není relevantně prokázán datum zpětvzetí – na dodejce v místě určeném pro uvedení dne zpětpřevzetí zásilky, údaj chybí a razítko je tak nečitelné, že není možno dovodit, kdo razítko na lístek vytisknul ani datum na razítku, nelze pohlížet na tuto výzvu jako na důkaz) a nedoručená se vrátila zpět, měl MUT možnost využít další postup pro zjištění pobytu řidiče, učiněním dotazu na provozovatele vozidla s dotazem na to, zda je možné řidiče přestupku kontaktovat i na jiné adrese, než v místě jeho trvalého pobytu. Lze s největší pravděpodobností předpokládat, že řidiče, kterému provozovatel důvěřoval natolik, že neměl obavy mu zapůjčit své vozidlo, dobře znal, a proto mohl poskytnout informaci náhradní adresy, kde se při svých pracovních aktivitách na území ČR řidič zdržuje. Na území ČR pracují desetitisíce Ukrajinců legálně. Ještě větší počet dle odhadů cizinecké policie nelegálně. Pokud by provozovatele MUT kontaktoval s dotazem na pobyt řidiče přestupku, požadované informace by opět neodkladně poskytnul, protože v posledních dvou letech se provozovatel s řidičem přestupku, zejména v letních měsících, kdy u provozovatele často přespával, vídal. O tom, že MUT považuje „ztotožněním“ řidiče za problém, provozovatele neinformoval, proto se provozovatel nemohl aktivně podílet na předvedení řidiče k MUT. Ten se to dověděl až z rozhodnutí MUT.*
- nesnažil se alespoň ověřit adresu pachatele na veřejně přístupných stránkách www.google.com/map. Pokud by využil této jednoduché a rychlé možnosti, přesvědčil by se o existenci adresy pachatele a mohl pokus o kontaktování pachatele alespoň jednou opakovat. Na konci zimy roku 2015 a během letošního roku se situace na východní Ukrajině značně zklidnila, čímž vznikl reálný prostor pro doručení výzvy.“*

10. Skutečným důvodem pro odložení věci dne 23. 9. 2015 podle § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona proto byla dovoditelná nečinnost správního orgánu v prvních 60 ti dnech ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl (dne 29. 4. 2015). Protože však ke dni 23. 9. 2015 ještě nezačal shromažďovat potřebné údaje – skutečnosti, odůvodňující zahájení vyšetřování proti určité osobě, nebyla splněna zákonná podmínka pro odložení přestupku podle citovaného zákonného ustanovení § 66 odst. 3 písm. g). Ani údaj o nemožnosti ustanovit řidiče se nezakládá na pravdě, neboť kompletní údaje, které vyžaduje zákon na označení řidiče přestupku, správní orgán od provozovatele vozidla dostal. A žalobce pokračoval s tím, že:
11. *„Je možné, že v této době byla odeslána výzva pachateli, která se údajně vrátila jako nedoručená, ale jak správní orgán přiznává ve svém záznamu sp. zn. 2015/4642/SPR-SRSCHZ, důvod, proč se zásilka vrátila nazpět, zjistil dotazem u pracovnice pošty až dne 1. 6. 2016. Zhruba 6 měsíců nevěděl, a neměl snahu zjistit důvod, proč se výzva vrátila zpět. Výzva se mohla vrátit proto, že pachatel je nemocný, na uvedené adrese se již nezdržuje – změnil adresu trvalého bydliště, adresa vůbec neexistuje a jiné důvody. Až teprve na základě znalosti tohoto důvodu se mohl MUT domnívat, že osoba řidiče by mohla být hůře ztotožnitelná.*
12. *I další informace, kterými zdůvodňuje nemožnost ztotožnění pachatele, MUT prováděl až po zhruba 6 měsících po odložení. Sdělení Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, na které se MUT odvolává, mu bylo doručeno dne 15. 3. 2016. Vzhledem k výše uvedeným faktům, je zřejmé, že odložení oznámení o přestupku ze dne 23. 9. 2015 neměla oporu v zákoně, protože nebyla splněná základní podmínka pro odložení podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích.*
13. (-)
14. *Jsem přesvědčen, že výše popsaným přístupem, v počátku svou nečinností a později jen formálním postupem, si správní orgán zjevně hodlal co nejvíce situaci procesně zjednodušit, přičemž se vyhnul své zákonné povinnosti učinit všechny nezbytné kroky ke ztotožnění pachatele přestupku. Nepochybně si uvědomoval tu skutečnost, že při zjištění a doznání pachatele dopravního přestupku – řidiče, již tohoto nemůže MUT potrestat, neb od 21. 1. 2016 již dopravní přestupek dle § 20 byl promlčen.“*
15. V posledním žalobním bodu žalobce brojil proti tomu, že by v souladu s § 36 odst. 1 správního řádu písemně navrhnul vyslechnutí svědka, jehož výslech měl svědčit v jeho prospěch a pomohl objasnit dopravní přestupek ze dne 20. 1. 2015 a správní delikt, který se k tomuto přestupku váže, správní orgán jeho návrhu nevyhověl a odůvodněním, že jeho místo pobytu je prakticky neověřitelné z důvodu, že se místo nachází ve válečné zóně východní Ukrajiny a že lze důvodně předpokládat, že do oblasti válečného stavu nebude pošta doručována. Tyto domněnky a spekulace přitom nepodpořil žádným důkazem. Žalobce uvedl, že se na základě dotazu, adresovaného na Ministerstvo zahraničí, dověděl, že v žádné části Ukrajiny není vyhlášen válečný stav. Na východní Ukrajině byl totiž vyhlášen dnem 26. 1. 2015 pouze mimořádný stav, který se značně liší svými důsledky od válečného stavu. Na základě nové minské dohody, uzavřené dne 11. 2. 2015, pak bylo na daném území vyhlášeno dnem 15. 2. 2015 příměří. To bylo v prvních několika týdnech sice porušováno, ale od jara roku 2015 se situace stabilizovala a panuje příměří. Z informací cool centra České pošty vyplývá, že zásilky se směrovacím číslem 91000 jsou do města Luhansku běžně doručovány. Proto i další

důvod pro odmítnutí předvolání svědka v červnu 2016 (nedostupnost a nekontaktnost), odvozený pouze na základě jedné nedoručené výzvy ze září 2015, se žalobci jeví jako irelevantní. Je zřejmé, že navrhovaný výslech svědka, který by s největší pravděpodobností prokázal nevinu provozovatele, narušoval správnímu orgánu jeho snahu o rychlé ukončení vyšetřování správního deliktu s následným výběrem finanční sankce, a proto ho zamítnul. Nepochybně si uvědomoval skutečnost, že předvolaný svědek, který byl zároveň řidičem vozidla, by se k přestupku doznal a nebylo by ho možno postihnout, neboť od 21. 1. 2016 by byl již dopravní přestupek dle § 20 (tehdy platného přestupkového zákona) prekludován. Žalobce přitom odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 As 58/2008-63, v němž je mimo jiné uvedeno, že *„v řízení, v němž se jedná o uložení sankce trestně právní povahy, není možno pominout důkaz (svědectví) navržený obviněným, který by mohl být ve vztahu předmětu dokazování jakýmkoliv způsobem relevantní.“*

16. Zdůraznil rovněž, že se ve správním soudnictví dlouhodobě vychází ze zásady, že pro trestání za správní delikty musí platit stejné základní principy jako pro trestání za trestné činy, a to s odkazem na čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož se pod pojmem trestní obvinění rozumí i správně trestní obvinění. Odmítnutím požadavku provozovatele vozidla – žalobce na předvolání a výslech svědka v jeho prospěch mělo být zásadním způsobem omezeno jeho právo (viz Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod – čl. 6 odst. 3 písm. d/).
17. Vzhledem ke shora uvedenému navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

18. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 6. 12. 2016. V jeho úvodu zmínil průběh dosavadního správního řízení a obsah žaloby. Dále v něm mimo jiné uvedl následující:
19. *„Správní orgán doložil do spisového materiálu informaci, kterou získal ze své úřední činnosti, a to odpověď Policie ČR Krajské ředitelství Královéhradeckého kraje, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend, č.j. KRPH-19915-1/ČJ-2016-050026, ze dne 14.03.2016, ze které vyplynulo, že bylo provedeno šetření k osobě I. S., nar. 08.10.1974, s cílem ověřit, zda je jmenovaná osoba vedena v evidencích PČR, se závěrem, že jmenovaná osoba žádnou evidenci neprochází. Osoba jako cizinec v minulosti o pobyt na území ČR nežádala. Rovněž nebylo zjištěno, že by osoba v minulosti žádala o vízum jiného schengenského státu.“*
20. *Dále je založen ve spisovém materiálu ÚŘEDNÍ ZÁZNAM ze dne 01.04.2016, kde je uvedeno, že oprávněná úřední osoba kontaktovala pracovníci České pošty se žádostí o vysvětlení zkratky UPU Circulare – důvod nedoručení písemnosti na adresu údajného řidiče vozidla. Na tento dotaz bylo sděleno, že se jedná o mezinárodní označení „Oběžník světové poštovní unie“, dle něhož nemůže být poštovní zásilka z bezpečnostních důvodů doručena, kdy oblast Luganska se nachází ve východní Ukrajině a od roku 2014 zde probíhá válečný konflikt.“*
21. *Byla splněna podmínka k zahájení řízení o správním deliktu stanovená v ustanovení § 125f odst. 4 písm. b), neboť správní orgán věc odložil skutečně z důvodu, že nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*

22. *Dále správní orgán I. stupně založil do spisového materiálu kartu vozidla X /RZ platná v době spáchání přestupku/, Ověřovací list č. 8012-OL-70190-14 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity s platností do 31.07.2015, Veřejnoprávní smlouvu mezi městem Trutnov a městysem Mladé Buky a vyjádření k návrhu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích a návrhu úseku pozemní komunikace vhodného pro měření rychlosti vozidel strážníky městské policie / listy č. 2 – 10/.*
23. *Písemností ze dne 01.04.2016 vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobce o zahájení řízení o správním deliktu a o provedení důkazů mimo ústní jednání a to v termínu 27.04.2016, doručeno fikcí dne 14.04.2016, dne 15.04.2016 vloženo do schránky. Dne 25.04.2016 byl oprávněné úřední osobě od žalobce doručen e-mail s omluvou z jednání, že dostal do rukou zahájení až ve čtvrtek a zasílá své vyjádření, ve kterém uvádí, že vyjádření přestupku již zaslal jako podání vysvětlení. Dále se ve vyjádření zabývá otázkou prekluze přestupku. V závěru uvedl, že se dne 27.04.2016 nemůže zúčastnit jednání neboť bude mimo území ČR a dále požádal o náhradní termín schůzky s větším časovým odstupem. Lhůta stanovená správním orgánem byla stanovena v mezích zákona a pobyt mimo ČR nebyl doložen žádným důkazem.*
24. *Správní orgán písemností ze dne 13.05.2016 vyhověl žalobci a stanovil nový termín provedení dokazování mimo ústní jednání, a to na den 08.06.2016 a seznámení se s podklady rozhodnutí, doručeno fikcí dne 26.05.2016, dne 27.05.2016 vloženo do schránky. Dne 01.06.2016 byl sepsán úřední osobou úřední záznam týkající se telefonického hovoru s mužem, který se představil jako pan M. Dne 03.06.2016 byl žalobcem odeslán e-mail nadřízené pracovníci oprávněné úřední osoby, kdy na tento e-mail bylo správním orgánem obratem reagováno.*
25. *Ve stanovený termín proběhlo dokazování mimo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, správní orgán provedl dokazování, které náležitě popsal a dne 09.06.2016 bylo vydáno rozhodnutí o správním deliktu, doručeno fikcí, vloženo do schránky. V rozhodnutí se správní orgán též vypořádal s návrhem na provedení výsledku pana I. O.*
26. *Žalobce měl možnost uplatnit své právo ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť byl správním orgánem I. stupně obeznámen o ukončení dokazování a současně mu byla dána možnost seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Dále byl žalobce informován o tom, že bude ve smyslu ust. § 51 odst. 2 správního řádu prováděno dokazování mimo ústní jednání. Pro tento postup byly splněny podmínky, neboť žalobce byl včas vyrozuměn o provádění dokazování mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu) a dále byl sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona). Důkaz listinou se provede tak, že se přečte nebo sdělí její obsah – o tomto způsobu dokazování byl odvolatel rovněž informován. Dle názoru odvolacího orgánu je tento postup ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 9As 139/2015 ze dne 07.01.2016 dostupný na www.nssoud.cz."*
27. *Závěrem vyjádřil žalovaný přesvědčení, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Navrhoval zamítnutí žaloby.*

IV. Replika žalobce na vyjádření žalovaného k žalobě

28. Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného k žalobě ještě replikou ze dne 17. 12. 2016. Polemizoval v ní předně se žalovaným ohledně nedoručení Žádosti o vysvětlení na adresu jím označeného řidiče na Ukrajině, přičemž zároveň předesílal svůj názor na věc, zvláště pak na význam lístku se zkratkou UPU Circulare. V souvislosti s tím poukazoval na to, že správní orgán rezignoval na povinnost hledat a potrestat skutečného pachatele přestupku. Dále se vyjádřil k otázce svého vyrozumění ohledně konání dokazování mimo ústní jednání. Uvedl, že se dne 1. 6. 2016 vrátil od nemocné matky a našel ve schránce Oznámení o provádění důkazů mimo ústní jednání a seznámení se s podklady rozhodnutí, které bylo stanoveno na den 8. 6. 2016. Protože ale odjížděl za 3 dny na dovolenou, kontaktoval neprodleně telefonicky správní orgán s omluvou, a žádostí o stanovení náhradního termínu. Upozornil zároveň na svoji předešlou písemnou žádost, aby mu oznámení, vzhledem k tomu, že jezdí na 14ti denní pobyty k nemocné matce za Prahu, bylo odesláno ve větším časovém předstihu, aby se jednání mohl zúčastnit. Během rozhovoru upozornil správní orgán i na možné protiprávní jednání z jeho strany, pokud mu nebylo umožněno být osobně přítomen provádění důkazů a seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Podle žalobce jej správní orgán neinformoval, zda žádosti vyhoví. O tom, že se nemůže zúčastnit nařízeného jednání, protože se o něm dozvěděl na poslední chvíli (nebylo vyhověno jeho písemného požadavku ze dne 21. 4. 2016), upozornil dne 2. 6. 2016 e-mailem nadřízenou. V její odpovědi ze dne 3. 6. 2016 nebylo uvedeno, jak byla jeho výtku posouzena, zda byla přijata a bude určen náhradní termín jednání v souladu s Oznámením ze dne 13. 5. 2016 (viz jeho třetí odstavec). V telefonickém rozhovoru ani v e-mailové korespondenci přitom nebyl vznesen požadavek na doložení důkazu o odjezdu na dovolenou, proto žalobce předpokládal, že bude určen náhradní termín v dostatečném předstihu, například alespoň 40 dní předem. Takový to požadavek zákon nezakazuje. Jednání konaného dne 8. 6. 2016 se žalobce nemohl zúčastnit a tudíž neměl možnost seznámit se s předkládanými důkazy a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Z uvedeného dovozoval porušení § 36 odst. 3 správního řádu.
29. Dále žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného ohledně vypořádání návrhu na provedení výslechu I. S.. Správní orgán podle něho nepostupoval v souladu se zákonem, když nepřihlédl k jeho požadavku na provedení výslechu řidiče, který se měl přestupku dopustit. Šlo přitom o zásadní důkaz nevinny žalobce samotného. Návrh učinil prostřednictvím e-mailové korespondence dne 2. 6. 2016, později cestou České pošty. Žalobce dovozoval, že správní orgán odmítl předvolat a vyslechnout svědka ve prospěch obhajoby s nepravdivou výmluvou, že jej nelze kontaktovat, ačkoliv se podle něho o kontakt při řešení správního deliktu ani nepokusil. Tím mělo být omezeno právo žalobce na spravedlivý proces dle článku 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož každý, kdo je obviněn z trestného činu, má právo vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě.
30. Žalobce uzavřel s tím, že objektivní odpovědnost byla uplatněna nezákonně, když správní orgán neučinil ve lhůtě 60-ti dnů nezbytné kroky ke zjištění osoby řidiče, který se měl přestupku dopustit a odložil projednání přestupku, ačkoliv nebyly splněny toho předpoklady dle § 66 odst. 3 písm. g) tehdejšího zákona o přestupcích. Vzhledem k uvedenému na žalobě nadále trval.

V. Skutková zjištění a právní posouzení jednotlivých žalobních námitek krajským soudem

31. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), a to bez nařízení jednání dle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., když s tímto postupem souhlasil jak žalobce, tak žalovaný. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

32. Správní orgán I. stupně obdržel dne 22. 4. 2015 od Městské policie Trutnov Oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření rychlosti jízdy), který byl spáchán dne 20. 1. 2015, v 13:08:58 hodin, kdy řidič motorového vozidla registrační značky X, překročil v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Trutnov, na silnici I. třídy č. 14, v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 63 km/h, po zvážení odchylky měřícího zařízení +/- 3 km/h rychlost jízdy 60 km/h.
33. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán žalobci coby provozovateli vozidla dle výpisu z karty vozidla výzvu (ze dne 29. 4. 2015, č. j. 39924/2015) podle § 125h odst. 1 silničního zákona. V reakci na ni žalobce správnímu orgánu sdělil dopisem ze dne 27. 5. 2015 (správnímu orgánu byl doručen dne 29. 5. 2015), že v den, kdy byl spáchán předmětný dopravní přestupek, tak že zapůjčil svému známému I. S., nar. X, trvalým bydlištěm X, vozidlo tovární značky Renault Megane, registrační značky X. Podle žalobce mu jmenovaný vypomáhá se stavebními úpravami rodinného domu a pokud pak má zakázky v blízkém okolí nebo v Polsku, tak u něho v rámci přátelské výpomoci přespává. Dne 20. 1. 2015 odjel I. S. zapůjčeným vozidlem lyžovat na Černou Horu. Předtím jej prý žalobce poučil o pravidlech silničního provozu, zejména pak o nutnosti dodržovat stanovené maximální rychlosti, které právě v okrese Trutnov policisté pečlivě hlídají. Dále je ve správním spisu Výzva k podání vysvětlení ze dne 23. 6. 2015, č. j. 77131/2015, adresovaná opět žalobci s tím, že jeho předchozí vysvětlení (viz výše) se týkalo vozidla registrační značky X, kdežto předmětný přestupek byl spáchán s vozidlem registrační značky X. Na to zaslal žalobce správnímu orgánu totožné „Podání vysvětlení – oznámení totožnosti řidiče ...“, včetně jeho data 27. 5. 2015, které zaslal správnímu orgánu již dříve, a to s jedinou výjimkou, a to v označení vozidla, s nímž byl přestupek spáchán. Toto druhé podání vysvětlení došlo správnímu orgánu podle prezentačního razítka dne 16. 7. 2015. Ve stejný den došlo správnímu orgánu rovněž podání datované dnem 15. 7. 2015 a označené jako „Doložení odeslání Podání vysvětlení – oznámení totožnosti řidiče v souladu s 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů.“ V něm k věci v podstatě uvedl, že je pravdou, že došlo omylem k překlepu v označení vozidla, to však podle něho jinak nemělo vliv na identifikaci osoby řidiče. Dále je ve správním spisu výzva k podání vysvětlení adresovaná I. S. na adresu uvedenou žalobcem (X), včetně obálky a zmiňovaného lístku UPU Circular, která se vrátila odesílateli s tím, dle sdělení České pošty, že poštovní zásilka nemohla být doručena z bezpečnostních důvodů, neboť oblast Luganska se nachází na východní Ukrajině, kde od roku 2014 probíhá válečný konflikt (viz úřední záznam ze dne 1. 4. 2016 – č.l. 25 správního spisu). Správní spis obsahuje dále

podání správního orgánu ze dne 3. 9. 2015, č. j. 106285/2015, adresované žalobci a nazvané „Výzva k podání vysvětlení II.“, která svým obsahem koresponduje standardní výzvě zasílané provozovatelům vozidel, s nimiž byl spáchán přestupek neznámým řidičem, takže její smysl krajskému soudu poněkud uniká, stejně jako žalobci, který na ni zareagoval elektronickým podáním ze dne 22. 9. 2015 s tím, že již k věci vysvětlení podal na listině ze dne 27. 5. 2015 (viz vpředu).

34. Opatřením ze dne 23. 9. 2015, č. j. 41762/2016 (Záznam o odložení věci) správní orgánu přestupek ze dne 20. 1. 2015 dle § 66 odst. 3 písm. g) tehdejšího přestupkového zákona odložil. Vzdor tomu se snažil i poté navázat s I. S. kontakt, když se se žádostí ze dne 25. 2. 2016 obrátil na Policii České republiky o poskytnutí informace ohledně jmenovaného. Na ni Krajské ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, odpověděl dne 14. 3. 2016 s tím, že jmenovaný žádnou jejich evidenci neprochází a že tato osoba ani v minulosti o pobyt na území České republiky nežádala.
35. Správní orgán dále zahájil dne 1. 4. 2016 řízení o správním deliktu a zároveň vyrozuměl žalobce o provádění důkazů mimo ústní jednání dne 27. 4. 2016. Žalobce jako účastníka řízení poučil o tom, že má kdykoliv v průběhu řízení právo se k prováděným důkazům vyjádřit, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a to až do vydání rozhodnutí, nahlížet do spisu, pořizovat si z něj výpisky, dát se zastupovat a v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu se vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Toto oznámení o zahájení řízení bylo připraveno k vyzvednutí pro žalobce na poště dnem 4. 4. 2016, a protože tak neučinil, bylo mu dne 15. 4. 2016 vloženo do schránky. Žalobce byl tedy informován o konání dokazování mimo ústní jednání s dostatečným předstihem, když podle § 49 odst. 1 správního řádu uvědomí správní orgán o ústním jednání nejméně s pětidenním předstihem. Přesto se žalobce z účasti na něm podáním ze dne 25. 4. 2016 (což bylo pondělí) omlouval s tím, že se mu dostalo oznámení do rukou pozdě, až ve čtvrtek (tedy dne 21. 4. 2016), což ovšem byla nejen jeho nedbalost, ale i v tom případě byl stále vyrozuměn o provádění důkazů mimo ústní jednání v souladu se správním řádem. Plně tomu ostatně nasvědčuje i vyjádření žalobce ze dne 21. 4. 2016 k zahájenému řízení ze dne 1. 4. 2016 (viz č. l. 29 správního spisu), které bylo doručeno správnímu orgánu dne 26. 4. 2016. Krajskému soudu přitom neušlo, že zatímco se žalobce z účasti na dokazování mimo ústní jednání omlouval v e-mailovém podání ze dne 25. 4. 2016 z důvodu jeho pozdního oznámení, tak v písemném vyhotovení vyjádření k zahájenému řízení, datovanému dnem 21. 4. 2016, uvedl, že se jednání dne 27. 4. 2016 nemůže zúčastnit, neboť bude mimo území České republiky. Z tohoto důvodu také žádal o stanovení náhradního termínu konání uvedeného jednání.
36. Ačkoliv tedy pro to nebyl žádný důvod, správní orgán požadavek žalobce akceptoval, když mu podáním ze dne 13. 5. 2016 sdělil, že dokazování mimo ústní jednání bude provedeno v náhradním termínu dne 8. 6. 2016, a to s příslušným poučením. Žalobce si obsílku s tímto oznámením opět jako v předcházejícím případě v úložní době nevyzvedl, takže mu byla dne 27. 5. 2016 vložena do schránky. Žalobce byl tedy obeznámen s konáním dokazování mimo ústní jednání včas. Podle úředního záznamu ze dne 1. 6. 2016 (viz č. l. 31 správního spisu) se žalobce obrátil telefonicky na oprávněnou úřední osobu s tím, že vede řízení nezákonně a že si na ni bude stěžovat u nadřízeného. To také učinil prostřednictvím e-mailu dne 2. 6. 2016, vedoucí oddělení Ing. M. B. mu na jeho námítky odpověděla dne 3. 6. 2016. K provedení důkazů mimo ústní jednání dne 8. 6. 2016 se žalobce nedostavil, ač byl řádně a včas k němu pozván. Dokazování tak proběhlo

v nepřítomnosti žalobce, přičemž ve věci bylo rozhodnuto následující den, tedy dne 9. 6. 2016 pod č. j. 68237/2016. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 silničního zákona a byla mu uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč. O odvolání žalobce proti tomuto prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jak shora uvedeno.

B. Právní závěry

37. Žalobce předně namítal, že se v přezkoumávané věci nemohl dopustit daného protiprávního jednání, neboť nebyly prokázány předpoklady pro vznik jeho odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 4 silničního zákona. Správním orgánům zúčastněným na řízení předně vytýkal, že neučinily nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, neboť se spokojily pouze s jedním pokusem kontaktovat jím označeného řidiče. Naproti tomu je žalobce mínění, že svoji povinnost splnil, když osobu řidiče identifikoval a údaje o ní správnímu orgánu poskytl, což jsou podle něho skutečnosti, které „*odůvodňují zahájení řízení proti této osobě*“, myšleno přestupkového. Žalobce se tak stavěl do pozice, že jakmile označil toho, kdo řídil vozidlo, tak že učinil věci zadost a již nemůže být postižen za správní delikt, o který v přezkoumávané věci jde. Zdůrazňoval, že ostatně nemá ani žádnou povinnost a ani prostředky k tomu, aby označeného řidiče vedl k součinnosti se správním orgánem. Uvedené námitky neshledal krajský soud odůvodněnými.
38. K tomu, aby se žalobce mohl vyvinut z odpovědnosti za správní delikt, by musel existovat některý z případů vymezených v § 125f odst. 5 silničního zákona, tedy pokud by prokázal, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích
- a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo
 - b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru vozidel.
39. Ani jeden z uvedených liberačních důvodů ovšem žalobcem tvrzen nebyl. Je rovněž plně souladné se zákonem, že se žalobcem, jako provozovatelem předmětného vozidla, bylo vedeno řízení o správní deliktu, když se přestupce, tj. řidiče tohoto vozidla, nepodařilo správnímu orgánu kontaktovat. Žalobce přitom měl na této skutečnosti významný podíl, když informoval správní orgán o osobě řidiče a reagoval na jeho výzvy se zbytečnými časovými prodlevami. Jak je totiž z přehledu výše uvedeného skutkového stavu zřejmé, žalobce se mohl poprvé dozvědět o spáchání předmětného přestupku na základě zaslané mu výzvy k zaplacení určené částky ze dne 29. 4. 2015. Na poště, kde tato výzva byla pro žalobce uložena k vyzvednutí dne 4. 5. 2015, si ji však nevyzvedl ani v následné pro to stanovené desetidenní lhůtě, takže mu byla nakonec vložena do schránky dne 15. 5. 2015. Přesto teprve za další dva týdny, konkrétně dne 29. 5. 2015, došla správnímu orgánu první reakce žalobce na uvedenou výzvu ve formě „*Podání vysvětlení...*“. Tím ovšem zjišťování osoby, která vozidlo řídila, pro správní orgán neskončilo, neboť žalobce v něm uvedl nesprávnou registrační značku vozidla, s níž mělo k přestupku dojít. Je proto zcela pochopitelné, že chtěl-li mít správní orgán tuto skutečnost jednoznačně objasněnu, musel žalobce znovu vyzvat k podání vysvětlení. A následoval stejný průběh věci, jak je popsán již vpředu, když výzva ze dne 23. 6. 2015 byla připravena pro žalobce k vyzvednutí na poště dne 24. 6. 2015, ten si ji však opět

nevyzvedl v desetidenní lhůtě, proto byla dne 8. 7. 2015 vložena do schránky žalobce a jeho odpověď došla správnímu orgánu po týdnu dne 16. 7. 2015. Již jen v důsledku toho, že si žalobce včas nepřebíral úřední poštu a nereagoval na ni bezprostředně, překročila doba od oznámení přestupku správnímu orgánu (dne 22. 4. 2015) do okamžiku, kdy byl žalobcem jednoznačně označen za přestupce I. S. (dne 16. 7. 2015), lhůtu šedesáti dnů (o tom ještě dále).

40. Na tomto místě třeba uvést, že po oznámení přestupku správnímu orgánu dne 22. 4. 2015, učinil ten první úkon ve věci dne 29. 4. 2015, tedy v podstatě bezodkladně, když samozřejmě neřešil jen případ žalobce, a že naopak trvalo celý měsíc, než se od žalobce dočkal jeho verze přestupkového děje. A to ještě s chybou, pro kterou jej musel správní orgán znovu vyzývat k dovysvětlení věci. I po uplynutí uvedené šedesátidenní lhůty ale postupoval správní orgán tak, aby s označeným přestupcem navázal kontakt. Dne 21. 7. 2015 mu zaslal výzvu k podání vysvětlení na žalobcem uvedenou adresu na Ukrajině. Výzva byla zaslána prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, doručit adresátovi se jí však nepodařilo, když byla vrácena správnímu orgánu - odesílateli zpět. Po důvodu této skutečnosti správní orgán pátral u České pošty, jak je zřejmé z úředního záznamu ze dne 1. 4. 2016 (viz č. l. 25 správního spisu), přičemž se mu dostalo vysvětlení, že zásilka nemohla být doručena do oblasti Luganska na východní Ukrajině z bezpečnostních důvodů. Tuto skutečnost má krajský soud za plně relevantní, když správní orgán nemohl dělat nic, než vzít tento fakt na vědomí. Rozhodně nebylo a není v jeho pravomoci přezkoumávat postupy provozovatele poštovních služeb na Ukrajině a nic na tom nemohou změnit shora uvedená tvrzení a pochybnosti žalobce, včetně toho, že výzva byla napsána v angličtině, když označenému řidiči stejně nakonec nebyla k podání vysvětlení doručena. Jinými slovy, správní orgán nemohl za situace, kdy se nenaplnila jeho snaha kontaktovat osobu přestupce prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, učinit více, než učinil.
41. Podle § 125f odst. 4 silničního zákona správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (§ 125f odst. 4 písm. a/), nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno (§ 125f odst. 4 písm. b/). Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Přitom pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu proto postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla přitom bylo, aby deliktní jednání nezůstala

nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla.

42. Projednání správního deliktu tedy přichází v úvahu až poté, co selžou postupy vedoucí k tomu, aby byl přestupek projednán přímo s přestupcem, tedy osobou, která jej spáchala. S ní se ovšem v přezkoumávané věci správnímu orgánu kontakt navázat nepodařilo, a to nejen v místě jejího údajného pobytu na Ukrajině, ale ani poté, co po ní pátral prostřednictvím odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje (viz výše skutkový stav věci). Prostě žalobcem označený řidič I. S. není policejním orgánům České republiky vůbec znám, žádnou úřední evidenci neprochází, zná ho pouze žalobce a zřejmě dobře, když u něho přespával s rodinou, přičemž neměl ani obavu půjčit mu osobní automobil. Je proto ke škodě žalobce samého, že neučinil dost pro to, aby mohl správní orgán s jmenovaným kontakt navázat. Byť samozřejmě žalobce nemá zákonnou povinnost cokoli činit pro to, aby jím označený řidič spolupracoval se správním orgánem, na druhé straně by to ani nikoho nepřekvapilo z hlediska korektnosti vztahů mezi nimi. A tak v důsledku mylné představy žalobce, že identifikuje-li řidiče vozidla, tak je tzv. „z obliga“, nastala situace, že s označeným řidičem nemohl správní orgán navázat kontakt, když na adresu žalobcem uvedenou mu nebylo možno obsílku doslat a v České republice byl znám jenom žalobci, nikomu jinému z úředních osob. Za této situace správnímu orgánu nezbyvalo, než řízení o přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g), tehdy platného přestupkového zákona odložit. Podle tohoto zákonného ustanovení správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil v přezkoumávané věci nejen do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl (dne 22. 4. 2015), ale ani poté (viz žádost o součinnost adresovaná Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 25. 2. 2016), skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nezbylo, než věc ve smyslu citovaného ustanovení odložit.
43. V úvahu nepřicházelo ani ustanovit I. S. opatrovníka ve smyslu § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu a vést s ním přestupkové řízení, jak žalobce uváděl. Podle citovaného ustanovení totiž *„Správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat“*. Je si ovšem třeba uvědomit, že přestupkové řízení je řízením zahajovaným v převážné většině z úřední povinnosti, tak jako by tomu bylo ostatně i v daném případě. Než k takovému řízení ale správní orgán přistoupí, musí mít dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání skutečně dopustit. Před vlastním zahájením přestupkového řízení tedy existuje určité období *„zjišťovací“*, v němž správní orgán sumarizuje a hodnotí dostupné podklady, jež by mohly k zahájení přestupkového řízení vést. Byť při nich může správní orgán provádět celou řadu úkonů, tak vzhledem k tomu, že ještě není vedeno vlastní přestupkové řízení, které je řízením správním, nevztahují se na ně ustanovení části druhé správního řádu, nazvané *„Obecná ustanovení o správním řízení“*. Tedy ani ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) téhož zákona, podle něhož správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu a sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Ostatně těžko si lze představit, co by v té době, kdy přestupkové řízení ještě nebylo vedeno, měl např. takový opatrovník za úkol. Při pojetí, z něhož žalobce vycházel, snad jedině přidat se k hledání údajného přestupce.

44. Vzhledem k výše uvedenému dospěl krajský soud k závěru, že námitka o neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a tím i tvrzení o nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu se žalobcem ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona, je nedůvodná.
45. Žalobce dále tvrdil, že nebyla prokázána jeho odpovědnost za správní delikt v kontextu § 125f odst. 2 silničního zákona. Ani námitky směřující k této otázce neshledal krajský soud opodstatněnými. Nejen k těmto, ale i dalším námitkám týkajícím se dokazování a tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, třeba však předně uvést následující.
46. Důvodnost námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí by sama o sobě postačovala k zrušení žalovaného rozhodnutí. Přezkoumatelné rozhodnutí je pak takové rozhodnutí, z něhož je patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán (žalovaný) za rozhodný, jak uvážil o skutečnostech pro věc podstatných, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Žalobce předně namítá, že z rozhodnutí není zřejmé, jak bylo dokazováno, že porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, respektive jak „žalovaný a MUT vlastně ví, že je daný prostředek automatizovaný a bezobslužný kromě toho, že to tvrdí.“ Podle žalobce tak nelze z rozhodnutí zjistit, jakými „závěry se žalovaný nebo MUT řídil, když tuto podmínku považoval za splněnou.“ Z rozhodnutí není podle žalobce dále zřejmé, jak správní orgány došly k závěru, že dané porušení za následek nehodu nemělo. Rovněž v tom spatřuje žalobce nepřezkoumatelnost rozhodnutí, a to pro absenci důkazního břemene.
47. K tomu krajský soud uvádí, že správní orgán nepochybně dokazování prováděl a svědčí o tom ostatně Protokol o provedení důkazu ze dne 8. 6. 2016. Vyšel při něm z příslušné fotodokumentace, součástí správního spisu je ale také ověřovací list předmětného měřidla vydaný Českým metrologickým institutem dne 5. 8. 2014, č. 8012-OL-70190-14, veřejnoprávní smlouva ze dne 28. 6. 2013, uzavřená mezi městem Trutnov a městysem Mladé Buky, o zajišťování výkonu některých úkolů podle zákona o obcích, opravňující Městskou policii Trutnov na katastrálním území městyse Mladé Buky vykonávat měření rychlosti projíždějících vozidel prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, včetně jeho dodatku ze dne 23. 12. 2013, vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov,
48. dopravního inspektorátu, ze dne 29. 1. 2014, včetně jeho doplňku ze dne 24. 2. 2014, kterým byl dán souhlas s návrhem úseku pozemní komunikace v obci Mladé Buky pro měření rychlosti vozidel strážníky Městské policie Trutnov a Smlouva o poskytování služeb formou nájmu a dodávek, uzavřená dne 7. 2. 2014 mezi městem Trutnov a společností GEMOS CZ, spol. s r. o., výrobcem předmětného měřicího zařízení, podle které je předmětné měřicí zařízení automatickým technickým prostředkem bez obsluhy, které umožňuje automatickou evidenci a zpracování dat o provedeném měření. Všechny tyto listiny jsou založeny ve správním spisu pod č.l. 2 až č.l. 10 a že jimi správní orgán provedl důkazy, byť to výslovně neuvedl v Protokolu o provedení důkazu ze dne 8. 6. 2016, svědčí jednoznačně již první odstavec odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí, v němž jsou tyto podklady rozhodnutí rovněž vyjmenovány.
49. K otázce povahy měřicího zařízení jako automatizovaného technického prostředku se správní orgán vyjadřuje v odůvodnění rozhodnutí dále na straně čtvrté, ve třetím

odstavci shora a dále od poloviny strany páté níže, přičemž dodává, že informace o tom byly zveřejněny též prostřednictvím veřejné vyhlášky umístěné na úřední desce správního orgánu a městyse Mladé Buky. Správní orgán si byl rovněž vědom toho, že ke spáchání správního deliktu by nemohlo dojít, pokud by porušení pravidel silničního provozu (vyšší rychlost) mělo za následek dopravní nehodu. Svědčí o tom odůvodnění jeho rozhodnutí na straně šesté, 10. a 9. řádek odspodu. Z fotodokumentace není patrné, že by k nějaké nehodě došlo a žalobce to ostatně ani netvrdil. Za této situace by bylo v rozporu se zásadou rozumnosti provádět v tomto směru jakákoliv šetření. Se zjištěními a závěry správního orgánu se i v tomto směru žalovaný ztotožnil.

50. Vzhledem k výše uvedenému je krajský soud toho názoru, že již na základě uvedených důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použité rychloměrné zařízení typu SYDO Traffic Velocity fungovalo při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy. Šlo o technický prostředek trvale instalovaný, projektovaný a zabudovaný v daném prostoru obce Mladé Buky, jehož spuštění je činěno automaticky. Obiter dictum pak k věci uvádí, že krajskému soudu je tato skutečnost známá též z úřední činnosti z nespočtu obdobných případů.
51. K otázce dokazování pak třeba ještě dodat, že v posuzované věci správní delikt spočíval v překročení nejvyšší povolené rychlosti, a to v obci Mladé Buky, zjištěné automatizovaným technickým prostředkem, SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0012. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Deliktní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spise a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Dle § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostál, když žalobce informoval o konání dokazování mimo ústní jednání s dostatečným předstihem (viz odůvodnění v části A. Skutkový stav věci). Žalobce byl celkem 2x seznámen s tím, kdy bude provedeno dokazování mimo ústní jednání, jaké při něm budou provedeny důkazy a krom toho byl žalobce poučen o svých procesních právech. Žalobce však zůstal pasivní, když nejen že se neúčastnil s dostatečným předstihem stanovených termínů dokazování mimo ústní jednání, ale neprojevil ani patřičný zájem seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Žalobce měl možnost se s veškerými důkazními prostředky shromážděnými ve spise seznámit a vyjádřit se k nim kdykoliv do okamžiku rozhodnutí ve věci. Vzhledem k formě důkazů (listiny) a povaze správního orgánu (rozhodoval pověřenou úřední osobou) nevznikla ani žádná relevantní pochybnost o tom, zda a za jakých okolností se správní orgán s důkazy bezprostředně seznámil. K otázce uplatnění procesních práv žalobce se příležitostně vyjádřil i žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, když mimo jiné uvedl:
52. „Odvolatel měl možnost uplatnit své právo ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť byl správním orgánem I. stupně obeznámen o možnosti seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Dále byl odvolatel informován o tom, že bude ve smyslu ust. § 51 odst. 2 správního řádu prováděno dokazování mimo ústní jednání. Pro tento postup byly splněny podmínky, neboť odvolatel byl včas vyrozuměn o provádění dokazování mimo ústní jednání (§ 51 odst. 2 správního řádu), s dostatečným několikadenní předstihem, byl sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona). Důkaz listinou se provede tak, že se přečte nebo sdělí její obsah – o tomto způsobu dokazování byl zmocněnec rovněž informován. Dle názoru odvolacího orgánu je tento postup ve shodě s

rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 9As 139/2015 ze dne 07.01.2016 dostupný na www.nssoud.cz."

53. K námitce absence úplnosti dokazování rozhodných skutečností pro rozhodnutí lze ještě dodat, že v průběhu správního řízení žalobce namítal v podstatě pouze prekluzi, dále žádal o zasílání úřední korespondence s větším časovým předstihem a rozporoval způsob komunikace správního orgánu s jím označeným řidičem v místě jeho bydliště na Ukrajině. Námitky ohledně průkaznosti automatizovaného technického prostředku vznesl až v žalobě. Do té doby žalobce v tomto směru nepřipomínkoval řízení a jak již plyne z výše uvedeného, o provedení důkazů mimo ústní jednání byl informován včas. Přesto svých práv nevyužil a tedy zřejmě ani neměl za to, že by pro zjištění skutkového stavu věci bylo třeba provést ještě nějaké další důkazy. Krom toho důkaz listinou se provádí jejím čtením a komu by tedy správní orgán vůbec četl při dokazování správní spis. Nikomu, když se žalobce k dokazování mimo ústní jednání nedostavil. Jinými také slovy, ať již by byly čteny při dokazování mimo ústní jednání všechny listiny ze správního spisu anebo žádná, na postavení žalobce by to v tu chvíli nic nezměnilo, když se tohoto jednání nezúčastnil. Žalobce taktéž nevzal evidentně v potaz, že úřední záležitosti mají přednost před jeho osobními věcmi, včetně jeho zahraničních cest, a tomu měl přizpůsobit svůj časový program. Bylo jen na něm, aby např. průběžně sledoval doručování písemností ze strany správního orgánu na jeho adresu, aby tak byl co nejdříve informován o jeho úkonech.
54. Jak je z obsahů rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu a žalovaného zřejmé, tyto orgány veřejné správy dostaly svým povinností zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí v dané věci. Při dokazování listinami mimo jednání v nepřítomnosti dalších osob není třeba všechny listiny číst a popsat, co bylo dokazováním zjištěno, jaké závěry z něho vyplynuly a uvést úvahy správního orgánu. Takové náležitosti nepožaduje správní řád ani k protokolu, ani u záznamu. Popis provedených důkazů, co jimi bylo zjištěno, jaké závěry z dokazování vyplynuly a jakými úvahami se správní orgán řídil, to vše má své místo až v samotném rozhodnutí správního orgánu.
55. Pokud se týká materiální stránky věci, v jejímž světle je třeba výše uvedené závěry o formální stránce věci nahlížet, je třeba zhodnotit, zda by případný odlišný závěr spočívající v tom, že nejsou v protokolu jmenovitě určeny všechny listiny, které byly prováděny k důkazu, vedl k tomu, že by takové procesní pochybení mělo vliv na zákonnost celého rozhodnutí. Krajský soud je v této otázce veden závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007 – 337, které na posuzovanou věc dopadají a s nimiž se zcela ztotožňuje a na něž odkazuje: „Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému ataku zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního

řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.“

56. Z uvedeného plyne, že i v případě, že by vůbec nebyl učiněn záznam o provádění důkazu listinou, nemělo by to samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V přezkoumávaném případě ale byly v protokolu z dokazování zaznamenány rozhodující skutečnosti pro rozhodnutí ve věci, přičemž nebyla zjištěna jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by bylo pochyb o zákonnosti napadeného rozhodnutí. Rovněž je podstatné, že žalobci byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel.
57. Za nedůvodnou má krajský soud rovněž námitku, v níž žalobce brojí proti tomu, že nebylo vyhověno jeho návrhu na výslech svědka, který by svědčil v jeho prospěch. Ono totiž tomuto návrhu ani vyhovět nešlo, a to ze zcela prostého důvodu. Tento svědek, kterého v tomto žalobním bodu žalobce neuvedl ani jménem a příjmením, je totiž znám správnímu orgánu pouze v rovině virtuální. Správní orgán byl postupem žalobce fakticky zbaven možnosti dopátrat osobu, která se daného přestupku měla dopustit, když jeho snaha o její zjištění vyzněla s ohledem na přístup žalobce k věci, naprázdno. Byl to tak on sám, kdo rezignoval na zajištění kontaktu s osobou řidiče vozidla. Přeci pokud měl žalobce s oním řidičem takové vztahy, jak se o nich zmiňoval v průběhu správního řízení (pan I. S. mu měl vypomáhat na stavbě rodinného domu, žalobce mu zase poskytoval ubytování, když měl stavební zakázky v blízkém okolí nebo v Polsku, žalobce mu půjčí svůj automobil, je-li jeho nepojízdný), tak krajský soud by skutečně předpokládal, navíc je-li celá ta kauza pro žalobce tak důležitá, že jej bude sám kontaktovat, kde se právě nachází, kdy zase přijede a přivede jej před správní orgán. Krajskému soudu se skutečně nechce věřit, že by to pan I. S., pokud tedy vůbec existuje, za ty služby, které pro něho žalobce udělal, odmítl. Vzhledem k jeho žalobcem uváděnému pohybu po Evropě je rovněž otázkou, zda by jej obsílka od správního orgánu na Ukrajině vůbec dostihla. Jinými slovy, pokud se správní orgán vyjádřil v této souvislosti, že navrhovaný výslech svědka má za daných okolností za obstrukční taktiku, nelze se tomu divit a cokoliv mu vytýkat, neboť tomu okolnosti případu nasvědčují. Jako svědek je totiž navrhován cizinec, který se má (měl) sice na území českého státu zdržovat, ale evidentně bez příslušného státního přivolení, cizinecké policii není vůbec znám, jeho jméno neprochází ani celoevropskými evidencemi cizinců, znám je jenom žalobci, ale ten se po svém příteli řidiči přinejmenším prozatím neshání, patrně s možným cílem prekludování protiprávního jednání. Právě proto je odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 As 58/2008-63, zcela nepřipadný, protože byl žalobcem navrhován důkaz neproveditelný.
58. Závěrem krajský soud ještě odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35, bod č. 38, podle něhož je pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle silničního zákona. Toto ustanovení nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona proto postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku. V konkrétním případě pak to, že porušení

povolené rychlosti motorového vozidla řízeného nezjištěným řidičem bylo změřeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy a že vykazuje znaky porušení § 4 písm. c) silničního zákona, podle něhož je každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace, což neznámý řidič žalobcova vozidla nečinil, když nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu. Jak je zřejmé z Oznámení o přestupku. Jinými slovy, v řízení o správním deliktu již nelze zkoumat a jeho výsledek odvozovat od posouzení otázek, které jsou předmětem přezkoumávání v přestupkovém řízení. V ostatním se pak krajský soud ztotožňuje s odůvodněními prvoinstančního, jakož i žalovaného rozhodnutí, a proto na ně v dalším i odkazuje, neboť jinak by jen jinými slovy říkal totéž. Krajský soud shledal postupy orgánů veřejné správy zúčastněných na řízení zákonnými a jejich rozhodnutí přezkoumatelnými.

59. Vzhledem k tomu krajskému soudu nezbylo, než konstatovat, že neshledal námitky žalobce odůvodněnými, a proto žalobu ve výroku I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

VI. Výrok o nákladech řízení

60. Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Krajský soud však nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady řízení před krajským soudem vznikly. Proto bylo rozhodnuto o nákladech řízení, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové dne 27. února 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu